

Африкански сждъ.

Александръ Македонски отишълъ нѣкога у Африка. Като чули африканскитѣ голѣмци, отишли при него съ много злато и драгоцѣни камѣни.

— Що? зеръ ви вѣдѣте злато? — попиталъ Александръ. — Азъ не съмъ дошълъ при васъ, да видѣмъ вашето богатство, а да научѣмъ вашитѣ обичаи.

Заради това го отвели на едно отворено мѣсто, срѣдъ града, гдѣто тѣхния кралъ седѣлъ и сѣдилъ нѣкои. Прѣдъ краля излѣзълъ единъ селянинъ и му рекълъ: азъ съмъ купилъ отъ този человекъ нивата и като разоравахъ, намѣрихъ заровени пари. Нивата е моя, ама паритѣ не, а пѣкъ той не иска да си ги вземе. Кажу му кралю, да си ги вземе, защото сѣ негови.

Другия селянинъ отговорилъ: какво? ти трѣбва да ги вземешъ, азъ съмъ ти продалъ нивата и всичко що има у неж; всичко слѣдователно е твое. Кажу му, кралю, всичко да вземе.

Кралтъ попиталъ първия селянинъ, има ли синъ?

— Имамъ, — отговорилъ другия.

— А имашъ ли ти, дѣщеря?

— Имамъ, — отговорилъ той.

— Добрѣ, — рекълъ имъ краля, азъ виждамъ, че ви и двамата сте честни мъже, оженете (вѣнчайте) помежду си своитѣ дѣца, и паритѣ нека имъ бѣждѣтъ като миразъ (наслѣдство).